



K?barlangi Marci Korvin Mátyás szolgálatában II.

2010 február 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ett?l fogva jó barátok lettek Marci és Kinizsi Pál, sok híres csatában puhították a törökök beretvált fejét. Hanem másra is volt gondja Mátyásnak: tudományos munkákra ugyanúgy összeszedte az alkalmas embereket, így került Budára a másik K?barlangi, Kristóf, a pálos testvér.

Marci a végeken verekedett, Kristóf Budán és Visegrádon palotát épített, könyveket gyűjtött, mestereket dolgoztatott. Csodálatos szökőkutakkal díszítette a visegrádi palotát, ebben Endre mester, a híres kőfaragó jeleskedett. Mikor már nem gyűzték a hatalmas munkát, merthogy az akkori világ legnagyobb kastélyát építették, Mátyás Itáliából is kőműves mestereket hozatott, így készült el az a palota, melynek láttán a török követ nem tudott megszólalni, szégyenszemre csak dadogott a királyi fogadáson.



Telt-múlt az idő, Mátyás a szomszéd ország, Ausztria fővárosát is elfoglalta, hatalmát senki sem merte vitatni. Ekkor történt, hogy a török, mivel Magyarországra nem tudott bejönni, Itáliát támadta meg, hajóhaddal foglalta el Otrantó városát. S ha már elfoglalta, berendezkedett, és sehogyan sem bírták onnan kitessekelni. Kétségbeestek a jó taljánok, de az összes keresztény is, hiszen Otrantó egy macskaugrásnyira van Rómától, a kereszténység és a pápa székhelyét?! Szorult helyzetükben küldöttséget menesztettek Mátyáshoz.

- Segíts rajtunk, nagy Corvin Mátyás, mert velünk veszik a római Szentszék is!

No, Mátyás körülnézett udvarában, komoly a feladat, kit is küldjön? Legyen a parancsnok az öreg Magyar Balázs, mert ravasz, mint a róka, mellé adta Marcit, mert erős, mint száz másik, és Kristóf barát is menjen, mert figyelmes, mint senki más. No és pár száz magyar huszár, sosem árt, ha kéznél van. Lóra kaptak hát, és egy hét alatt a helyszínen voltak valamennyien. Ott a helybéli parancsnokkal megismerlést a vidéket.

- Ott a parton a város, tele törökkel, - mondta az olasz ezredes, - nem tudunk bemenni, mert mi magunk építettünk jó vastag falakat, ?k egyel?re nem mernek kijönni, mert kevesen vannak, de ha újabb hajókkal nagyobb hadat hoznak, azt egykönnyen partra tehetik, bizony nem akadályozhatjuk meg!

Amint sétáltak el?re-hátra, egyszer csak Kristóf lehajolt, és valamit vizsgálni kezdett.

- Mi ez a kövezet, ezredes uram?
- Az a város vízvezetéke, ott, azon a dombon van a forrás, onnan kapják az ivóvizet a városiak.
- És ha ezt elzárjuk, mit isznak? – Kérdezte Kristóf.
- Akkor bizony semmit, meggebed valamennyi!



Ett?l jókedvük kerekedett, mert kész is volt a haditerv, anélkül, hogy beszéltek volna róla. Másnap Marci száz huszárral felment a forráshoz, amit egy kisebb er?dítmény védett, törökök ?rítették, hát Marci bedöntötte a falat, a huszárok gyors rohammal elfoglalták, és elzárták a csapot. Odalent a városban tudták már, hogy baj van, de nem tehettek semmit, mert a kapukat ?rítették a magyarok. Furcsa ostrom volt ez, mert senki sem akart bemenni, kifelé annál inkább, de hiába! Így aztán vége lett a török világnak Itáliában, amikor Otrantóban minden víz elfogyott, hiszen a tenger vizét nem lehet meginni, hajóval hordani pedig ki gy?zné? Feladták a várost, és szégyenszemre elkotródtak arra, amerre tágasabb volt: a tengerre, az oszmánok, versenyt szidalmazva Hunyadi Mátyás és K?barlangi Márton nevét.

Pogány István

Szerző a *Flag Polgári Műhely* tagja



Ajánló